

Tento článek vzniká o měsíc později, než jsme slibovali, a má to několik důvodů. Jedním z nich je, že jsme chtěli povídat nejen my, ale chtěli jsme dát slovo i novým rodinám našich biglíků a to si žádalo trošku času. Přece jen u těchto chlupáčů je adaptační proces náročnější a zdlouhavější. Ale tři první už pro vás máme. Vybrali jsme jednu psí slečnu, jednoho kluka (Otíka necháváme na příště 😊) a dva brášky.

Z LABORATOŘE DO RODINY

Takhle vypadali při příchodu na útulek...

Druhým důvodem bylo dalších 14 vyjukaných chlupáčů, kteří dostali svou druhou šanci na život a první na hezký psí život. Byli snad ještě vyděšenější než ti předchozí. Kdyby to nebylo tak smutné, museli bychom se smát – pořádali jsme brigády v mazlení. Všichni (prověření a spolupracující lidé), kdo měli ruce, v každé volné chvíli chodili posedět do kotců, postupně se dotýkat, hladit, dávat pamlsky a ukazovat nás, co se považujeme za pány tvorstva, z té lepší stránky. Stejně jako my mají psi různé povahy a zkušenosti, které mají za sebou a nesou si s sebou v různé silné intenzitě. Ukázat jim, že mohou důvěřovat a nemusí se bát, chce u některých velmi dlouhý čas. Každý jednotlivý krůček, který se může zdát banální (neuteče až do kouta, ale zůstane stát metr od člověka, vezme si piškotku, ještě když jsme v dohledu...), v nás pak vyvolává nadšení dítěte u vánočního stromečku. A to jsou chvíle, kdy si velmi uvědomíte zvláštní věc – my se snažíme dát jim druhou šanci na život, ale jsou to oni, kdo nás učí – o druhé šanci, kterou nám dávají: Tak, ty podivné dvounohé stvoření, ukaž, že teď už ti můžu věřit, a já budu tvým nejlepším kámošem, budu tě bezpodmínečně milovat, budu s tebou, když ti bude fajn i když budeš na dně, budu s tebou na gauči i v blátě, protože kde je důvěra a láska, tam vznikne silné pouto na celý život. Na skvělý psí život. Nejen psí. A právě o tom je povídání z nových domovů Myšky, Venouška (nově Hopíka) a Davídka s Honzíkem.

Příběh první: MYŠKA – doma je u Marka a Pavly

K našemu pejskovi jsme se dostali úplně čistou náhodou. Jednoho krásného dne jsme oslovili naši kamarádku, jestli náhodou neví o nějaké fence k našemu Wudíkovi. To je náš bigl, kterému je cca 9 let, a chtěli jsme, aby měl k sobě kamarádku.

Za nějakou dobu se naše kamarádka ozvala, že by věděla, ale je to trochu složitější. Nabídla nám, že bychom mohli adoptovat fenku z útulku, která byla z kliniky, kde na nich testují nějaká svinstva nebo co.

Tak jsme se o to začali zajímat a zkontaktovali jsme se s paní majitelkou útulku, která nám zaslala fotografie a další náležitosti k námi požadované fence. Trvalo to docela dlouho, než se

ZA POSLEDNÍ TŘI ROKY BYLO V ČESKÝCH LABORATOŘÍCH K POKUSŮM POUŽITO 1083 PSŮ

Letos prvních 34 psů má možnost žít dál. Děkujeme první firmě, která dala přednost životu psů před strachem z negativních reakcí veřejnosti a umožnila tuto spolupráci.

vše vyřešilo a mohli jsme si pro Myšku zajet. Myška je krásná fenka, temperament se v ní začíná probouzet. Začíná se radovat a poznává svět, zahradu, procházky a konečně poznává láskyplný život. Máme radost, že jsme pomohli k její záchraně.

Příběh druhý: DAVÍDEK a HONZÍK – doma jsou u Veroniky

Máme dva biglíky z útulku Borovno. Jsme moc rádi, že nám paní Kolmanová umožnila jejich adopci a následnou péči. Vzali jsme si dva, už pro to všechno, jak byl jejich život těžký, tak aby jim nebylo smutno.

Davídek byl od začátku hodně bojácný, ale klidný. Honzíček byl o trochu míň bojácnější a také zvědavější. A tak jsme si řekli, že jim spolu bude dobře... Davídek se stále bojí přiblížit, tedy ke mně jako k ženské. Honzíček se už i přijde pohladit. Muž s nimi má lepší kontakt, přestože jsem to samozřejmě já, kdo jim snáší dobrůtky a žrádlo 😊. A stejně nepřijdou, ale dáváme jim čas...

Než jsou ráno v pelíšku, spí s námi v ložnici a to si je můžu pomačkat a pohladit oba. Musím oba najednou, protože ten druhý musí být chlácholený stejně, žárlivci jedni 😊. Chodíme s nimi na procházky a jsou s námi šťastní, změnila se jim už i tělíčka, začínají nabírat svaly tam, kde nebyly. Davídek je i velký hlídač. Začne štěkat, jen co se někdo přiblíží k vrátkům a Honzík se musí samozřejmě přidat. Jsou šťastní a my s nimi.

Příběh třetí: VENOUSEK (nově Hopík) – doma u Evičky

Venoušek do naší smečky přibyl naprosto spontánně. K bigličce Pryšce, kterou jsme si před 7 lety vzali od původních majitelů jako roční štěndo do dobrých rukou, nejprve přibyl před 2 lety ještě cca 9letá biglička Snupinka. Těž byla původně v péči paní Kolmanové, která jí zajistila veškerá zdravotní ošetření poté, co byla odchycena v lesích u Strašic, kam ji s dalšími biglíky vypustili původní majitelé – množitelé.

Při jedné návštěvě prvního spokojeného azylu naší Snupinky (útulku Borovno) jsme uslyšeli tak řezavé a naléhavé štěkání, které nebylo pranic podobné tomu pověstnému biglímu zpěvu. V kotci čekali poslední 3 biglí klučičci na adopci. A ten uječený Venoušek si okamžitě při prvním setkání adoptoval nás. Hned nám bylo

Konkrétní pokusy lze nalézt jako jednotlivá PDF zde:

<https://eagri.cz/public/web/mze/ochrana-zvirat/pokusna-zvirata/netechnicka-shrnuti-projektu-pokusu/>.

Pokusy v ČR schvaluje Ministerstvo zemědělství, konkrétně Komise pro ochranu zvířat, <https://www.svscr.cz/zdravi-zvirat/ustredni-komise-pro-ochranu-zvirat>

jasné, že k holčičkám přibude jeden agilní frajer. A protože dostal druhou šanci, dostal i symbolické jméno Hopík (angl. hope = naděje).

Nyní je s námi již 6 týdnů. Do smečky se bez problémů okamžitě začlenil. Nejprve byl spíše v pozici pozorovatele, který si monitoruje terén a vztahy. Po 3 týdnech už začal přejímat iniciativu. Jako první vychází ze dveří, to aby biglí slečný chránil před případnými výpady :-). Jako poslední ve svém rájónu podepisuje pesemesky (takový borec na konec). Okamžitě

zjistil, k čemu je dobrá postel páníčků a že je dost velká pro celou smečku včetně těch 2 dvojnožců. Má klasický biglí apetit, který se snažíme krotit v rámci možností. Rád si hraje a lítá. Rychlost je pro něj stejně důležitá jako jídlo a spánek. Pokud si může vybrat, tak před hračkou vždy dá přednost věcem jako kelímky, noviny, tuby s krémy a ponechané ovladače na konferenčním stole. S hygienou je to vcelku dobré. Jen poslední dobou pozorujeme, že při našem větším pracovním nasazení protestuje občasnou značkou. Jako velké kápo chce mít smečku pěkně pohromadě. Co nám stále dělá problém, jsou ostré či nečekané zvuky, běžci a velcí psi. To pak stáhne ocásek mezi nohy a vylekaně štěká. Ale úplně nejradši se Hopík mazlí s námi, páníčky. Je to náš 24/7 canisterapeut.

Co dodat? DĚKUJEME! Děkujeme všem, kteří pomáháte – prací v útulku, finančně, adopcí fyzickou (držíme palce – víme, že to někdy není jednoduché) nebo virtuální, výběrem výrobků od firem, které se netestují na zvířatech...

Útulek Borovno

DAVÍDEK a HONZÍK